

הבקתה

יאנוש קורצ'אק, כתבים ה', עמ' 337-335
תרגום: אורי ארלב

הבקתה שלי עמדה רחוק מן הכביש.

לא שמעתי את טרטור גלגלי העגלות כשנסעו העירה לשוק, ולא את צעקות האפרים כשהתהוללו במסבאה. הזמירים שרו להפליא. היא שתלה פרחים ונדעה את שמותיהם. היו לנו ידידים. הם בקרו אצלנו לעתים קרובות.

- אתה מאשר - נהגו לומר.

היו מחיכים אלינו בחבה.

- יש לך פרחים וזמירים שרים בגנך. יש לך שובך יונים... ורק בניית את הבקתה יותר מדי קרוב לכביש.

פעם בא אדם זר בשעת סערה. הוא בא אלינו מפני שהיו לו אויבים ואויביו רדפו אחריו.

היא התבוננה בסקרנות באדם שיש לו אויבים. לנו היו אף ורק ידידים. אדם מוזר: מצחו וצדעיו של נשיש ועינים של אדם צעיר.

היא ספרה לו על הבקתה שלנו, אבל האיש הזר אמר בקול קודר:

- בנייתם אותה יותר מדי רחוק מן הכביש.

אחר כך הלכנו לראות מה קרה לפרחים אחרי הסערה. הסערה פגעה בהם והצטערנו עליהם.

- מה אתם צריכים את העשבים האלה? - הוא שאל

הוא שתק זמן רב ואנחנו שקענו בעצבות.

היא הלכה אחר כך, אינני יודע לאן - בודאי התבישה בדמעותיה. נשארו לבד.

- תגיד לה לזרע תפוחי אדמה - אמר הנוסע שרדפו אחריו אויביו. - תהרס את השובך, תגיד לה לגדל פרות.

- למה? - שאלתי.

- את חלב הפרות תחלק לאמהות מיניקות, ואת תפוחי האדמה לילדיהן כשיגדלו.

למחרת היא נכנסה לחדר מחיכת. קדמתי את פניה בשתיקה, עפעפי היו עצומים.

פניה נפלו.

- אני כבר יודעת - לחשה.

השתררה דומיה עצובה.

- כבר לא תרשה לי לשתל פרחים או לגדל יונים זה הנה הוא.

- את מכירה אותו?

- כן... כְּאִשֶּׁר אָמַר שֶׁהַבִּקְתָּה שְׁלָנוּ יוֹתֵר מִדֵּי רְחוּקָה מִן הַכְּבִישׁ, הַכְּרִיתִי אוֹתוֹ מִיָּד... טוֹב, אֶזְרַע תְּפִיחֵי אֲדָמָה.

- אֵלֶּה הֵם תְּפִיחֵי אֲדָמָה שֶׁל הַצְּעִירָה שְׂגָדְלָה בְּעֶבֶר פְּרָחִים - אֲמָרוּ הָאֲנָשִׁים בְּחֹסֶר אֱמוּנָה.

- זֶהוּ הַחֶלֶב שֶׁל הָאָדָם שְׂגָדֵל יוֹנִים.

כְּאִשֶּׁר הִבְחִינוּ יְדִידֵינוּ מִשְׁכָּבָר שֶׁשׁוֹב אֵין לָנוּ פְּרָחִים וְלֹא זְמִירִים - הֵם עֲזָבוּ אוֹתָנוּ.

בָּאוּ חֲדָשִׁים - הֵיוּ לָהֶם טַעֲנוֹת :

- הַבִּקְתָּה שְׁלָכֶם יוֹתֵר מִדֵּי רְחוּקָה מִן הַכְּבִישׁ. אֵינְכֶם שׁוֹמְעִים לֹא אֶת טְרַטוֹר גְּלִגְלֵי הַעֲגָלוֹת כְּשֶׁהֵן נוֹסְעוֹת הַעִירָה לְשׁוֹק, וְלֹא אֶת צַעֲקוֹת הָאֲכָרִים כְּשֶׁהֵם מְשִׁתְּפָרִים בִּימֵי רֵאשׁוֹן בְּמִסְבָּאָה.

לְפַעֲמִים הִיא עֲצוּבָה, אֵלֶּא שְׂאֵז אֲנִי שׁוֹאֵל אוֹתָהּ חֶרֶשׁ :

- נִכּוֹן שְׂאֵת לֹא כּוֹעֵסֶת.

וְהִיא מְשִׁיבָה מִבְּעַד לְדַמְעוֹת :

הוּי לֹא... הָרִי כֶּף זֶה צָרִיד לְהִיוֹת...

